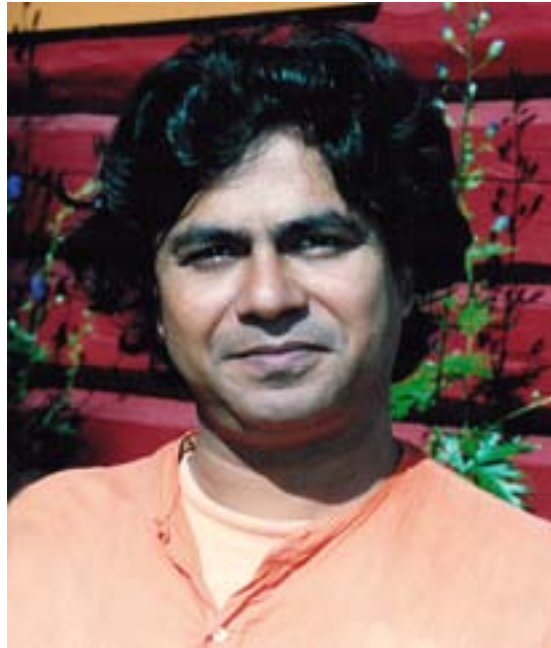

Tronfjellposten

SPESIALUTGAVE Nr. 2

Uke 27 * Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet * 2021

Swami Paramananda, Shantibu, Alvda 1993. Foto: BP.

I SØKEN ETTER SANNHET

MINE OPPLEVELSER MED
SWAMI PARAMANANDA

SELVBIOGRAFIEN TIL EN YOGI FRA VESTEN

BJØRN PETTERSEN

© Copyright

Bjørn Pettersen

og

Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
2560 Alvdal
Norge

Denne selvbiografien kan ikke gjengis helhetlig eller i deler,
på noe medium eller i noe media,
spesielt ikke sosiale medier,
uten forfatterens eller utgiverens skriftlige samtykke.

Dette gjelder også for oversettelse til andre språk.

Det oppfordres derimot til å skrive og dele omtaler, gjerne på sosiale medier,
og dele lenker som viser til kilden:

www.tronuni.org

INNHold

Forord

Innledning

Forvandlingens kondor
Huggormens budskap
Ios i mitt hjerte
Ashramen i Rishikesh
Kosmiske lotuser
En indisk yogi på Tronfjell

(1) Paramanandas smil

Uventet besøk fra Syd-India
Brev fra Swami Paramananda Giri
Fangenskap i Rishikesh
Første møte med Paramananda
Tripti Ma
Fem dager i Ranchi
Mantra-diksha
Ramakrishna darshan
Problemer i Alvdal

(2) Meditasjonens kunst

Tilpasning til Banagram
Livet i Paramananda Mission
Mental kommunikasjon
Reisen til Syd-India
Mahashivaratri og Balyogi-darshan
Malaria og sannyasa
Om-karam
Banagram og Kathmandu
Malaria i Norge

(3) Transcendens

Sadhana på Shantibu
Fresende kundalini
Innenfor Paramanandas aura
Guru kripa
Besøk av venner fra Norge
Asgeirs bortgang
Turiya på Shantibu
”... slik rishiene puster”
Baul i Himalaya

(4) Samlivet med Paramananda

Ankomsten til Norge
Paramanandas tilblivelse og livshistorie
Fredsplatået på Tron
Sannheten om Sri Anandas gjenfødelse
Baul på Tronfjell
”... vi er nesten den samme ...”
På Inter-Rail i Europa
Nord-Norge-tur
Tapt manuskript

(5) Fredsuniversitetet på Tron

Valfart til Banagram
Hulene ved Udayagiri
Tripti Ma kommer til Norge
Stiftelsen Tronfjell Fredsuniversitet
Paramananda kommer igjen til Norge
Piknik på Ganges
Paramananda til Norge for tredje gang
Livskunstkurs ved Savalen
Vanskeligheter og intrigespill

(6) For evig Paramananda

Siste fremtreden i Norge
Budskap og forutsigelser
Paramananda forlater sin fysiske kropp
Stor sorg i Banagram
Splittelse og oppløsning
Paramanandas siste leksjon
Essensiell lære
Hvem er Paramananda?
Paramanandas dikt ”Jeg”

Utleddning

Reinkarnasjon og Rishier
Øst og Vest
Vitenskap og åndelighet
”Sjel” og sinn
Guru og Sishya (lærer og elev)
Søken etter Sannhet
Formålet med livet

Etterord

Ios i mitt hjerte

Grytidlig tirsdag den 28. juni 1977 tok jeg derfor farvel med mine foreldre og søsken på Jeløya ved Moss, og stilte meg på E6 utenfor Mosseporten med en liten sekk på ryggen og 4875 kroner i lomma (og omtrent like mye i banken), og tommelen opp i været. På forhånd hadde jeg dels gitt bort, dels solgt alle mine eiendeler, og tatt et endelig farvel med alle mine venner og familien. Jeg tenkte at jeg kanskje aldri kom tilbake igjen. Sammen med min gode venn Jørn som skulle ha ferie, haiket jeg så fra Norge til Sveits. Jørn var liten av vekst, men hadde et stort hjerte og var mild og vennlig med masse humor, og alltid artig å være sammen med.

I Ponte Tresa, i den italienske delen av Sveits, var det en yogaskole som ble drevet av forfatteren av ovennevnte yogabok, og dette var trolig en av de første i sitt slag i Europa. Vi ønsket å undersøke om vi kunne lære yoga der, men da vi omsider fant fram dit (vi hadde ingen nøyaktig adresse på forhånd), likte vi ikke det vi så og fant ut at dette ikke var noe for oss likevel. Noe skuffet bestemte vi oss for å praktisere yoga på egen hånd, men vi trengte bare å finne et egnet sted først. Vi reiste derfor snart videre gjennom hele Italia og over Adriaterhavet, og ankom etter hvert Hellas. Fra Athen og Pireus tok vi båt ut til den lille øya Ios hvor vi etter hvert slo oss til ro på ei enslig, lita strand med ei lita grotte noen kilometer vekk fra landsbyen og alle turistene. Jørn reiste tilbake til Norge etter to uker, mens jeg var tilbake helt alene i naturen.

De neste fem ukene på stranda "Almiros" på øya Ios i Egerhavet er noe av den beste tiden jeg har hatt i hele mitt liv. Der i ensomheten, uten klær blant ville dyr og fugler, med kun ville fiken og kildevann som føde, gikk en gammel drøm i oppfyllelse. Den drømmen jeg så ofte fantaserte om mens jeg satt i klasserommet på vindusrekka på den dødskjedelige ungdomsskolen og så fjernt ut av vinduet: meg alene i naturen på ei øde øy ute i havet! Her er et lite utdrag fra et brev jeg skrev den gangen:

En av de første dagene alene på «grottestranda» følte jeg meg usikker på hva framtida ville bringe. Uro og engstelse, ja, endog litt frykt, følte jeg den dagen. Jeg satt på godsteinen min ved inngangen til grotta slik jeg pleide, mens tankene strømmet gjennom hodet. Med ett ble jeg helt tanketom, og uten noen ytre tilskyndelse bråsnudde jeg hodet til høyre mens blikket festet seg på en bestemt flekk i sanda ved siden av meg. Plutselig kom det en sommerfugl flagrende og

satte seg akkurat på den flekken jeg stirret på, samtidig med at en varm, stor bølge fra sjøen skyllet helt opp over tærne mine. Og jeg fikk med det samme en sterk, fast og sikker følelse av fred, trygghet og glede som sa til meg: «Hva er du redd for? Hva er det du frykter? Ser du ikke at vi alle er med deg og hjelper deg framover på veien?!» Og mine urolige og frykt-somme følelser forsvant momentant, og viste seg ikke siden.

Det var der på «grottestranda» på Ios jeg bestemte meg for å reise videre østover til India. Først hadde jeg egentlig tenkt å dra vestover til Spania, hvor jeg hadde vært et par ganger tidligere på Inter-Rail, og så prøve å få jobb på en båt over Atlanteren derfra for å komme meg til Mexico. I likhet med mange andre protesterende ungdommer på den tiden hadde jeg naturligvis lest de grensesprengende bøkene til antropologen Carlos Castañeda om yaqui-indianeren Don Juan fra Sonoraørkenen i Mexico. Disse bøkene hadde også satt sine dype spor i meg, og jeg tenkte at det sikkert var mulig å finne noen i Mexico som kunne hjelpe meg. Dessuten hadde jeg en stor beundring for naturfolks liv generelt og for de amerikanske indianernes kultur spesielt.

Hver dag på Ios praktiserte jeg imidlertid yoga og meditasjon, som jeg hadde lært meg selv etter forannevnte bok, og ble etter hvert mer og mer innstilt på å reise til India. Et enormt stjernesudd på østhimmelen om natta den 19. juli, som til slutt eksploderte i et fantastisk fyrverkeri, tok jeg som et endelig tegn på at jeg skulle reise østover og ikke vestover. Og som tenkt, så gjort. Den 1. september fikk jeg skyss med en privat buss fra Athen til Istanbul, og derfra med forskjellige busser videre til Ankara, Erzurum, Tabriz, Teheran, Mashhad, Herat, Kandahar, Kabul, Peshawar, Islamabad, Lahore, Amritsar – altså gjennom hele Tyrkia, Iran, Afghanistan og Pakistan, for til slutt å komme fram til Delhi i India. Reisen fra Istanbul startet om kvelden den 5. september, og bortsett fra noen dagers hvile i Afghanistan, gikk det så å si i ett til ankomsten i Dehli sent på kvelden den 18. september. En svært slitsom reise jeg ikke ville ha gjort om igjen, men som jeg heller ikke ville vært foruten.

Ashramen i Rishikesh

I Delhi gikk jeg på et turistkontor og ba om å få en adresseliste over ashramer i India, og jeg valgte meg ut Sivananda Ashram i Rishikesh, mest pga. beliggenheten ut

fra natur og landskap slik jeg så det på kartet over India. Men da jeg kom fram dit og betraktet ashramen utenfra, likte jeg igjen ikke det jeg så og fikk det klart for meg at inn dit skulle jeg ikke. Jeg krysset derfor Ganges med båt til 'ashramlandsbyen' Swargashram på den andre siden, og fikk et rom i en mer åpen 'turistashram' der for å ha en base mens jeg ville lete rundt i nærområdet etter noe mer passende.

Etter et par dagers leting fant jeg en liten ashram som lå litt bortgjemt inne i jungelen, hvor en forholdsvis ung yogi – han var i 40-årene – som var mester i hata-yoga, hersket over sine få disipler, som alle var fra Vesten. Jeg følte ikke umiddelbart at han var min mann, men jeg var såpass sliten etter den lange reisen og fryktelig forvirret etter flere møter med ashramer og yogier som virket alt annet enn tiltrekkende på meg. Dessuten var møtet med India i seg selv ganske så tøft med all fattigdommen og elendigheten, og vrimmelen av mennesker, støy, lukter og forurensning. Det virket på meg som det totale kaos. Jeg hadde havnet i en totalt forskjellig verden fra den jeg hadde vært vant til – en verden jeg ikke på noen måte hadde kunnet forestille meg på forhånd. Derfor var jeg bare glad da jeg fikk innpass i denne lille ashramen etter

tre dagers prøvetid først. Her hadde jeg i hvert fall funnet en yogi med et tiltalende ytre og som virket seriøs, i en avsides liten ashram i naturskjønne omgivelser etter min smak.

Jeg ble i denne ashramen i 81 dager – fra 27. september til 16. desember – men ba aldri om å få bli innviet av Swamiji. Likevel lærte jeg selvsagt mye, ikke bare yoga, men mest av alt beinhard disiplin. Hver dag der var en prøvelse til det ytterste av ens bæreevne og toleranseevne, med utallige konfrontasjoner i forhold til inngrodde «vestlige vaner» og «dårlige» personlige tilbøyeligheter som måtte rykkes brått og brutalt opp med roten. Ofte følte jeg at jeg hadde havnet i et galehus, og hver natt gråt jeg meg i søvn, fullstendig utslitt etter en lang og hard arbeidsdag, hvor alt jeg hadde gjort hadde vært feil og gjenstand for ubehagelig kjeft og irettesetting. Likevel tvang jeg meg selv til å bli fordi jeg tenkte at det på en eller annen måte måtte være bra for meg. Og selvfølgelig var det positive situasjoner og opplevelser innimellom som til en viss grad føltes oppveiene for mye av det negative. Men da jeg til slutt reiste, på dagen etter min fødselsdag, følte jeg en enorm lettelse over endelig å være fri igjen.

*Ashramen i Rishikesh lå skjult og litt avsides til inne i jungelen. Utsikten over Gangesdalen og de skogkledte åsene opp mot Himalaya, var upåklagelig.
Foto: BP 1983.*

Kosmiske lotuser

Etter ashramoppholdet i Rishikesh tenkte jeg bare på å finne et ensomt sted for meg selv for å praktisere yoga og meditasjon, og hadde Syd-India i tankene. Men vilkårlig reising i India ble snart for mye for meg, så i stedet la jeg en desperat plan om å dra til Bangkok i Thailand for å finne et skip der som skulle krysse Stillehavet over til Amerika. Jeg tenkte å søke arbeid om bord og hele tiden være på utkikk etter ei passende stillehavsøy med masse kokospalmer og bananpalmer og andre frukttrær. Og så tenkte jeg at jeg skulle hoppe over bord og svømme inn til den øya og bli der resten av mitt liv. Derfor havnet jeg ganske snart i Thailand, men pga. mange vanskeligheter ga jeg etter hvert opp planen, kanskje aller mest fordi jeg var blitt så usigelig lei av å være på reisefot. Så etter nesten en måned i Thailand med et lengre opphold på ei stor øy i syd, og til sammen syv måneder siden jeg hadde forlatt Norge, vendte jeg nesa hjemover igjen med fly fra Bangkok til København og tog derfra til Moss. I vintermørket utpå kvelden den 27. januar 1978, nøyaktig syv måneder etter at jeg reiste og tre dager før min mors fødselsdag, kom jeg uanmeldt hjem til mine svært overraskede foreldre og min yngre bror, i gul munkekutte fra Himalaya og med eksotiske gaver fra Østen i min afghanske kamelsekk.

I de neste 2-3 månedene bodde jeg hjemme hos mine foreldre ved Tronvik på Jeløya, mens jeg daglig praktiserte et fast program med yoga og meditasjon som jeg hadde lært i ashramen i Rishikesh. En dag i påsken da jeg var alene hjemme i huset, hendte det noe helt spesielt. Det var langfredag, og jeg hadde akkurat avsluttet

noen pusteøvelser og deretter satt meg til for å meditere. Straks jeg lukket øynene og konsentrerte sinnet, så jeg plutselig en strøm av overjordisk vakre, hvite lotuser i et fantastisk sublimt lys, som kom som på en snor ute fra det uendelige verdensrommet. De kom i en uavbrutt strøm i en lang, lang bue så langt jeg kunne se og forsvant inn i mitt *ajñachakra* («Det tredje øyet»). Hver av lotusene var forskjellig fra de andre og vidunderlig «himmelsk» vakre. Jeg kunne ikke helt tro det som skjedde, og tenkte at jeg fikk åpne øynene for å se om dette sinnsbildet ville forsvinne. Dette var sikkert bare et mentalt drømmebilde som ville gå bort så snart mine åpne øyne igjen fikk de kjente fysiske sanseintrykkene fra rommet jeg satt i. Men da jeg åpnet øynene og så ut i rommet, kunne jeg til min store overraskelse bare konstatere at akkurat det samme foregikk med mine fysiske øyne vid åpne! Den samme uendelige strømmen av hvite lotuser fra universet som foldet seg ut og smeltet inn i mitt *ajñachakra*, var der like fantastisk som før. Jeg lukket og åpnet øynene mine igjen og igjen flere ganger deretter, men i forhold til visjonen gjorde det ingen forskjell! Dette var og ble en usedvanlig sterk opplevelse.

Senere lærte jeg at denne type visjon tilhører den tredje og sterkeste grad av visjoner hvor visjonsobjektet for observatøren blir fullstendig levende og tredimensjonalt virkelig i denne fysiske, «vanlige» verden, og observatøren kan handle som en deltager om han vil. Men det han ser er naturligvis bare synlig for ham, og ikke for andre som måtte være rundt ham, selv om det mentale og det fysiske vil fremstå som ett for observatøren. Slik som for eksempel Ramakrishna gjorde med Moder Kali og Krishna-barnet, som han samtalte og lekte med på samme måte som med vanlige mennesker.

Lotusblomsten er fantastisk vakker og har stor symbolverdi i India. På den tiden var jeg enormt fascinert av lotuser, og kjøpte alle postkort med lotusmotiver jeg kunne komme over. Denne er imidlertid fra Kina i 2005. Foto: BP.

En indisk yogi på Tronfjell

En dag på en av flere visitter til Oslo i den tiden, oppdaget jeg til min store overraskelse noen skrifter i en alternativ bokhandel, av og om en indisk yogi som hadde bodd 30 år i Norge under første halvdel av århundret. Han het Swami Sri Ananda Acharya og hadde, av alle steder, holdt til oppunder Tronfjellet i Alvdal. Og sammen med ham hadde det vært en nordmann som het Einar Beer, og denne nordmannen levde fremdeles og utga bøker på «Brahmakul Forlag». Denne oppdagelsen var helt fantastisk for meg, og når jeg tenkte på min egen situasjon, ble det nesten komisk; for her hadde jeg nettopp reist den lange veien helt til India for å lære yoga, mens jeg altså bare hadde kunnet reise til Alvdal i stedet! Jeg kjøpte ei lita bok av Einar Beer «Solstreif i tidens natt», og en av Sri Ananda, «Samadhi Poems and Autumn Rains», og bestemte meg snart for å ta turen til Alvdal. Selv om Sri Ananda var helt ny for meg, hadde jeg faktisk ved et par anledninger noen år tidligere hørt om Einar Beer – omtalt som «buddhistmunken på Tronfjell» – og jeg tenkte at hos ham var det sikkert mulig å finne den «indiske atmosfæren» som jeg nå følte at jeg trengte, men ikke kunne finne noe sted i Norge. Så jeg fant igjen fram haikefingeren og reiste nordover, over Hedemarken og oppover Østerdalen.

En fin vårdag, den 22. april 1978, traff jeg 91 år gamle Einar Beer ute på tunet foran sitt «Solbu» i Tronsvanglia i skogen opp mot Tronfjellet i Alvdal, hvor jeg ble jeg tatt gjestfritt og godt imot. Jeg kom dit med et håp om at jeg kanskje kunne få være der hos ham, men jeg var altfor beskjeden til å gi uttrykk for mitt ønske. Men jeg trengte ikke å bekymre meg, for Beer kom meg og mitt uuttalte ønske i forkjøpet da han ganske snart spurte meg om jeg ikke kunne bli hos ham og hjelpe ham i hans arbeid. Og da det ikke var noen ting jeg heller ville, ble jeg hos ham de neste nærmere fire årene før han forlot dette livet den 19. februar 1982, bare en drøy måned etter hans 95. fødselsdag. Etter Einar Beers siste vilje, men også i samsvar med mitt eget ønske, ble jeg på «Solbu» og fortsatte arbeidet etter Einar Beer også etter hans død.

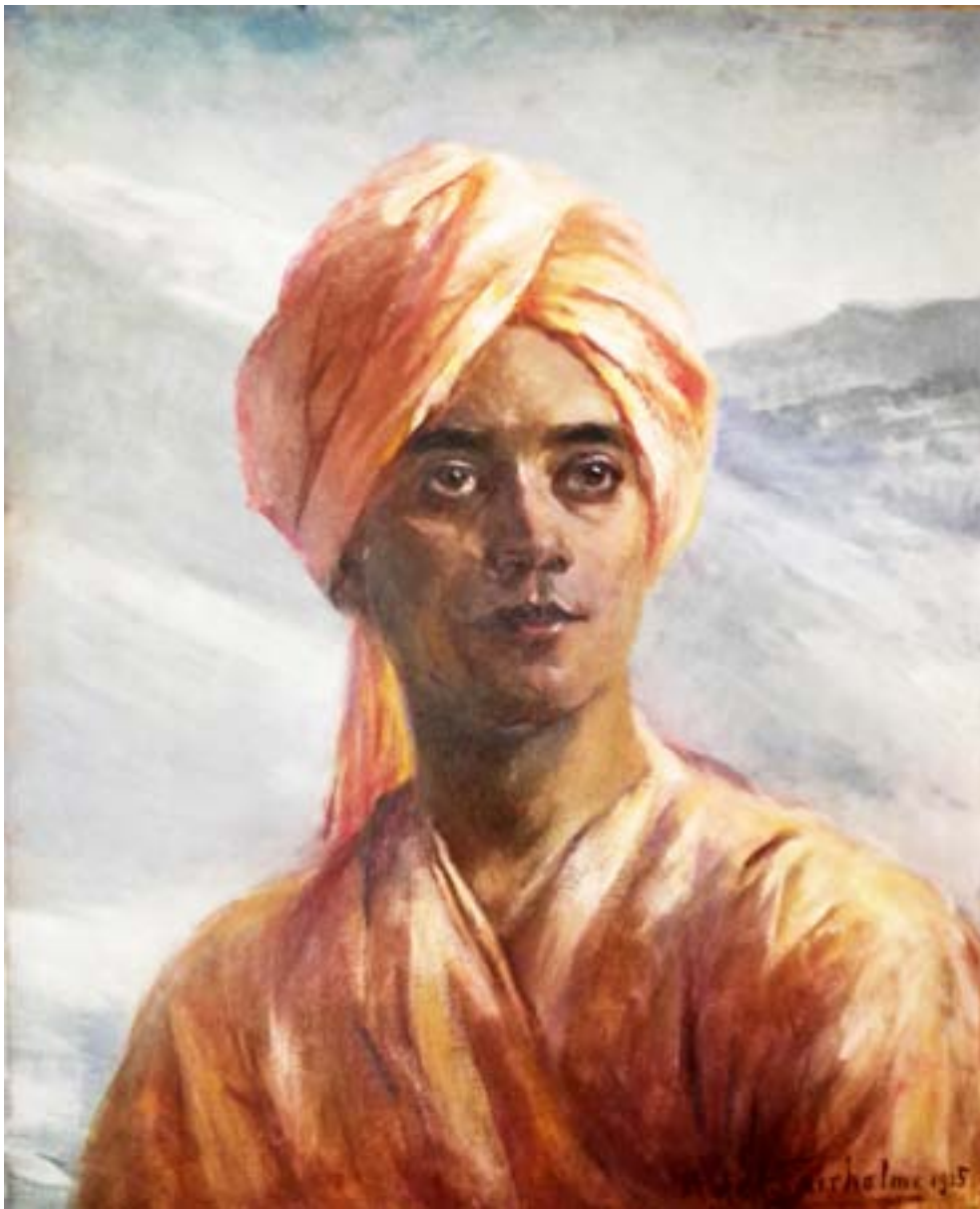
Noen måneder før Einar Beer døde hadde ei ung jente fra Oslo kommet, som vi kan kalle Saswati – det var det navnet hun skulle få i India halvannet år senere. Hun ønsket også å få bli på «Solbu» og å delta i arbeidet, og da det viste seg at hun hadde erfaring som sykepleier, og Beer på den tiden var en del sykkelig og sengeliggende, ble det til at hun også flyttet inn for å hjelpe til med det daglige stellet av Beer. Etter hvert viste det seg imidlertid at hun led av alvorlige mentale forstyrrelser, og hun ble snart mer en belastning enn en hjelp. Hun ville ikke hjem til sine foreldre hvor faren også hadde mentale problemer,

Swami Sri Ananda Acharya (1881-1945), som levde i Norge i over 30 år - i nesten 28 av dem på Tronsvangen innunder Tronfjell i Alvdal. Bildet er fra 1928. Fotograf ukjent.

og uten noe annet sted å bo eller andre personer som kunne ta seg av henne, ble det til at også Saswati fortsatte å bo på «Solbu» etter Beers død. Men problemene bare økte selv om jeg forsøkte mitt beste for å hjelpe henne i hennes sjelelige nød gjennom en uendelighet av samtaler, så etter hvert ble det mer enn jeg kunne klare, og jeg følte meg fullstendig utslitt og tom. I mitt stille indre ba jeg til slutt bare om at vi snart måtte få hjelp, og at problemene måtte få en slutt. Vi tenkte og snakket om det begge to, at hvis Saswati bare kunne komme til en ashram i India, ville hun sikkert få den hjelpen hun trengte, og alle våre problemer ville løse seg.

Og dette var foranledningen til et høyst uventet og forunderlig besøk, som igjen skulle lede til vennskapet med en enda mer forunderlig person, en person som skulle komme til å forandre mitt liv fullstendig, nemlig Swami Paramananda.

Sri Ananda på Geilo i 1915. Oljemaleri av Adele Fairholm.

ORDLISTE (forenklet)

ajñachakra - sinns-senteret; populært kalt «Det Tredje Øyet»; det sjette senteret i astralkroppen, som korresponderer til hypofysen i det endokrine kjertelsystemet i den fysiske kroppen.

ashram – åndelig senter eller samfunn.

Brahmakul - 'Guds skole'; navn på Sri Anandas eget forlag i Alvdal.

Paramananda - 'Fullstendig velsignelse' eller 'absolutt lykksalighet' eller 'fullkommen ekstase'.

Kali - gudinnen Kali (også kalt 'Moder Kali'), som er en form av Shakti (energi, dynamisme), Shivas partner i mytologien.

Krishna - den mest berømte og elskede av Indias guddommer, som er hovedpersonen i Bhagavadgita eller 'Guddommens Sang'.

Ramakrishna - (1836-1886) den mest kjente indiske helgen og 'gudsinkarnasjon' i moderne tid, som levde i Bengal, som ved sin gudsdyrkelse forente alle indiske, åndelige tradisjoner, samt alle de store religionene i verden.

Saswati - 'fullmåne' (kvinnelig navneform).

Swami Sri Ananda Acharya - (29.12.1881-8.5.1945) født i Bengal, India. Den eneste fullstendige og autorative biografien om ham: Bjørn Pettersen: *Baral - Vismannen på Tronfjell. Swami Sri Ananda Acharya. En biografi og antologi*. Tronfjell Fredsuniversitet 2018 (ISBN 9788269032611); og Amazon 2020 (ISBN 9789269032635).

yoga – 'forening'; åndelig vitenskap som forener det individuelle med det universelle i mennesket; det andre av de seks viktigste filosofiske systemene i indisk filosofi, etablert av Rishi Patanjali.

yogi - en som mestrer yoga; utøver av yoga.

Fortsettelse følger i neste nummer i neste uke.